

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Străjeria aduce foloase mari școlii și educației

De curând a luat ființă „Oficiul de educație a tinerilor români” (O. E. T. R.) denumit și „Străjeria”. Este o creație a M. S. Regelui Carol al II-lea, ajutat de iscusita pricepere pedagogică și puterea omului de muncă, d. general Manolescu și câțiva colaboratori ai d-sale, care au reușit să formeze un program de educație, corespunzător nu numai cerințelor psihologiei și pedagogiei moderne, dar să-l și adapteze structurii noastre sociale și intereselor actuale.

Cine dintre educatori nu cunoaște „Străjeria”, la început este refractar, cum mi s'a întâmplat și mie. Dar cunoscând-o și mai ales experimentând-o în educație, văzând roadele neașteptate ce le dă, ajunge imediat la convingerea că „Străjeria” este bine venită azi ca instrument de pregătire a generațiilor tinere și ea va deveni utilă educației prin evoluționare, va fi folositoare și îmbrățișată de toată lumea cu căldură.

Acele ziare, care scriu împotriva acestui sistem de educație, găsimu-l „periculos” pentru societate, — de ce să nu spunem pe față, — văd tocmai roadele frumoase ce „Străjeria” le aduce neamului, închegându-l într-o singură unitate. Și pentru că să pareze această acțiune, găsim nod în papură și fac critici neîntemeiate, urmărind destrămarea societății. Pe acestea ar trebui să-i socotim dușmani ai neamului românesc.

Iată de pildă numai câteva probe edificatoare din produsul „Străjeriei”.

Intâi, — peste care nu putem trece — este noua viață ce o dă educației prin organizarea sa. Ca străjerii copii se simt altfel. Școala devine mult mai atractivă, iar ei sunt mai activi. Văzându-se organizați în cuibșoare, cuiburi pâlcuri, stoluri și a. m. d., până la organizația cea mare a întreg neamului românesc, ei se simt mai independenți și activează mai cu plă-

cere. În chipul acesta își fac singuri de mici educația organizată în Stat și se obișnuiesc cu ordinea socială.

Apoi educația în mod practic ce „Străjeria” face pentru a fi înțeleasă pe deplin viața de familie, de sat, de oraș, de neam și de țară, completând pe cea din școală.

„Străjeria” arată prin exemple cum să ne apărăm sănătatea. Prin ea se cultivă cât mai mult stăruința și bărbăția la muncă și economie.

Prin „Străjerie” se face în mod practic educația pentru: îngrijirea umană a animalelor folositoare; deșteaptă spiritul și priceperea pentru îngrijirea și cultivarea grădinei; dezvoltă deprinderile bune, și combăte pe cele rele, inspirând tineretului spiritul de pace și armonie.

„Prin „Străjerie” se aduce un mare aport în educație în ce privește devotamentul pentru sat. Se dezvoltă în mod practic, interesul ce trebuie să-l dea cetățeanul pentru binele satului în care trăiesc în comun: îngrijirea șoselelor, a școlii, bisericii, terenurile și grădinile publice, etc.

Apoi preocuparea, — care este un capitol însemnat în „Străjerie”, — de a face din tineri cetățeni buni, să-și cunoască drepturile și datoriile în stat și mai mult, plăcerea ce dezvoltă în copii de a deveni mari soldați bravi ai țării, sunt lucruri atât de însemnate, încât „Străjeria” ar trebui să devină obligatorie în educație.

Am înșirat în aceste rânduri numai câteva fapte din ce se urmărește prin educația străjerască.

Că încheiere, adăugăm că „Străjeria” este un factor util în educație, care trebuie recunoscută de toți necesară societății românești, influențând mult asupra moravurilor bune și dezvoltarea calităților originale ale neamului nostru. Ii urăm cât mai mare succes.

C. PRETORIAN

CUGETĂRI

Surdo-muții, care trăiesc și se mișcă în atmosfera celor normali cât mai mult, reușesc să recapete cât de cât simțurile lipsite; iar acei surdo-muți care se învârtesc în cerc restrâns, mai mult se întunecă și vestejesc.

Care dintre surdo-muți învață carte și citește zilnic, își procură singur fericirea de a se vedea alături de oamenii cultivați și activi ce cunosc și simt bucuriile vieții.

Surdo-mutul — ca și oricare om — fără un ideal și care nu trăiește pentru o idee nu va putea niciodată să se înalțe și să fie fericit.

Asociațiile surdo-muților, ca toate celelalte așezăminte sociale, trebuie să aibă de scop îmbunătățirea morală, intelectuală și fizică a clasei surdo-muților săraci din care fac parte.

Către iubitorii de artă!

Vizitați expoziția de artă a surdo-muților care s'a deschis în localul societății de surdo-muți, str. Fonteriei No. 12.

Expoziția este deschisă de la ora 10 dim. — 1 p. m. și de la 3—8 p. m.

Este prima expoziție a surdo-muților, unde se poate vedea lucrări de pictură, de desen, sculptură, covoare și broderii lucrate de artiști surdo-muți.

La protestările ei, bunicul spuse servitorului, cum să îngrijească vaca și servitorul plecă. Dar nu după mult timp, se întoarse iar, și-l rugă pe bunicul să vie, că ei nu se pricepe și medicii se opun sfaturilor date de el. Bunica însă, iar nu-l lăsă să plece. Servitorul se duse și se întoarse iar, așa de vreo patru ori.

A patra oară, el veni și-l rugă plângând pe bunicul ca să vie, fiindcă din vina lui s'a îmbolnăvit vaca, de oarece ia dat prea mult trifoi verde să mănânce, din care cauză s'a umflat și cu toate ajutoarele date, e aproape să moară. Stăpânul ia spus că dacă pierd vaca, atunci i-o pune lui în socoteală și el n'are de unde plăti, de oarece e sărac și are mulți copii.

Bunicul se înduioșă de el și se duse.

D-l Tahacar nu locuia departe de noi. Strada noastră era despărțită de a sa printr-o altă stradă ce o tăia drept în două, formând o cruce. Pe brațul drept al crucei de drum, lângă biserica armeană, numită de

Prima expoziție de artă a surdo-muților

Societatea surdo-muților din România prin președintele ei, a luat frumoasa inițiativă organizând o expoziție de artă a surdo-muților.

Această lăudabilă manifestare artistică s'a produs pentru prima oară în România după 16 ani de când ființează această societate de protecție a surdo-muților pusă sub înaltul patronaj al celei mai nobile Doamne, a M. S. Regina Maria care, într'adevăr, se interesează de aproape de activitatea societății noastre, căci la vernisaajul acestei expoziții a asistat din partea M. S. Regina Maria, Doamna de onoare Simona Lahovary, care a rămas uimită de frumoasele realizări artistice ale artiștilor surdo-muți.

Vernisaajul expoziției s'a făcut Duminică 3 Mai a. c. ora 11 a.

m., în noul local al societății de surdo-muți, din str. Fontăriei nr. 12 (prin str. Mihai Vodă).

A asistat în afară de d-na Simona Lahovary, Maica Smara, d. colonel Lascar, d-na și d. prof. Andrei și câțiva prieteni de ai surdo-muților.

Dinire autoritățile publice ale ministerelor Instrucțiunii, Artelor și Muncii n'a participat nimeni ceace aceasta dovedește o îndiferență din cele mai condamnabile cu cât manifestarea artistică a surdo-muților este la prima încercare și — natural — ne așteptăm la o atenție specială cu cât artele plastice ale tăcuților nu este cunoscută la noi.

Expoziția este deschisă până la 3 Iulie 1936 și se poate vizita în fiecare zi dela ora 10 dim. până la 1 a. m. și 3—8 p. m.

Pentru surdo-muți, ca să știe

Surdo-muții, care nu pot cunoaște măsura timpului după auz, fiindcă le lipsește prezența mai jos o statistică curiosă să o vază.

Un statistician german a făcut o lucrare ce nu e lipsită de originalitate. A calculat timpul ce ar pierde un om în ascultarea unui ceasornic, bătând orele. Și a ajuns la următoarele rezultate.

Un ceasornic, care ar suna toate orele amului, unele după altele, ar înțelegemînța trei zile, opt ore și șapte minute să le asculte continuu, Calculul, prin care a ajuns la această statistică ar fi următorul:

Un ceasornic care marchează

pătratele de oră, sună zece bătăi pe oră adică 240 pe zi; la acestea adăugându-se 156 bătăi, prin care se marchează orele însăși, fac 396 bătăi pe zi. Imuș fiind cu 365, numărul zilelor dintr'un an vedem că ceasornicul sună 144.540 bătăi anual. Pentru fiecare bătăie socotind două secunde, înseamnă 289.080 secunde. Adică 8 ore și 8 minute, pe care cei ce aud le pierd anual cu ascultarea să știe cât este ceasul.

Ce zic surdo-muții de această pierdere de timp?

Dar pe viitor, când vor pierde mai mult, ascultând orele la aparatele de telefoane, care le va transmite vorbele?

PIAZA REA

Era într-o frumoasă seară de August. Bunicul meu, stătea, ca de obicei, pe prispa din dosul casei și odihnindu-se după munca de peste zi, își fuma în tihnă luleaua; gândindu-se la câte și mai multe.

Sora mea mai mare, Silvia, stătea pe genunchii lui și-l întreba din când în când din gânduri, cu câte o întrebare.

Ea era pe atunci în vârstă de nouă ani. Bunicul, o iubea foarte mult și aproape că nici nu se despărțeau. Dimineața, când se ducea bunicul la prăvălie, sora mea era îmbrăcată și-l aștepta. La prăvălie; stăteau până seara, când se întorceau acasă și, Doamne ferește, ea nu s'ar fi culcat până nu se culca și el.

De multe ori, bunicul se ducea cu căruța prin sate, sau alte orașe din apropiere, ca să cumpere marfă. Sora mea, fie iarnă, fie vară, era lângă el. Dacă era gerul mare, bunicul o învelea într'un cojoc de al lui și îi pune o căciulă mare

în cap, de i se verea numai vârful nasului, de nu mai avea grijă că are să înghețe pe drum.

În seara aceasta, Silvia, stătea pe genunchii lui și cu toate că somnul aproape o doboră, totuși nu vroia să meargă la culcare fără el. Ea aștepta câte puțin, apoi se trezea și-l mai întreba câte ceva și iar aștepta și iar se scula, până când bunicul, văzând că nu vrea să meargă la culcare fără el, începu să o legene ca să adoarmă, apoi să o ducă în casă.

De odată, în timp ce o legăna, începură să latre câinii din curte. Un argat alergă la poartă, ca să vadă cine e. Era un servitor al d-lui Varteres Tahacar, ce veni la bunicul să-l roage să vie până la el, că li s'a umflat o vacă și medicii veterinari nu-i puteau da nici un ajutor.

Bunicul vroia să plece. Dar bunica uzi și se opuse, zicând că destul a lucrat bunicul toată ziua, acumă încă și noaptea să mai umble pe drumuri.

Avea o rochie ce-i ajunge până la călcâie, cu trenă foarte lungă. Ea se plimba în crucile drumului, trei pași la deal și trei pași la vale, ținând ochii țintă asupra bunicului și a surioarei mele. Ea avea doi ochi mari, ce-i străluciau ca doi cărbuni aprinși. Sora mea văzând-o, trase pe bunicul de mână zicându-i:

Uite bunicul, cine e doamna care se plimbă acolo?

Bunicul întoarse capul și o văzu. Când o zări, îl străbătură fiorii și rămase împietrit. El înțelese că numai lucru curat nu putea fi la mijloc.

Sora mea, văzându-l că nu spune nimic și nici măcar nu-și întoarse capul dela ea, începu să-l tragă de mână zicându-i: — Hai bunicule, ce stai! hai că e târziu și ne așteaptă bunica.

Bunicul însă nu se clinti din loc. Abia după ce-l trase sora de mai multe ori de mână, își veni în fire și nezicând nici un cuvânt, o luă în brațe și alergă într'un suflet acasă.

(Continuare în pag. 11-a)

Către onor. abonații noștri INFORMAȚII Remediul pentru normalizarea surdo-muților

Ziarul „Răsăritul nostru” — cu toate că a intrat în al cincilea an de existență — întâmpină greutăți din ce în ce mai mari neavând nici un sprijin bănesc de la nimeni. Ziarul este scos cu multă jertfă din venitul lucrărilor mele de sculptor fără de care de mult ziarul ar fi încetat apariția.

Pe această cale adresez a ultimă rugă către Dvs., onorați abonați, să ne trimiteți abonamentul în restanță pe anii 1932, 1933, 1934 și 1935.

Până în prezent au achitat abonamentul pe anii expirați:

I. P. S. Mitropolit Nicolae, Sibiu	Lei 200
Consiliul Eparhial al Bucovinei	400
Sfânta Episcopie Huși	300
I. G. Duca, Loca	200
Directia de studii și relatii internaționale	2.500
P. S. Episcop Ghena-die, Buzău	200
P. S. Episcop Valeriu Tr. Frențiu, Oradia	400
Prof. Dr. G. Marinescu, Loco	300
Episcop Nichita, C. de Argeș	400
Prof. Dr. Nicolae Minovic	400
Așezământul de surdo-muți, Cluj	200
P. S. Episcop Lucian, Roman	400
Col. Costescu Sterea, Focșani	100
C. Iacob, pictor, Focșani	100
N. N. Săveanu, Preș. Adunării Deput.	400
Avocat Tr. Alexandrescu, Loco	100
Prof. Sevastica Popescu, Loco	400
General Jitianu, Loco	100
Benito Mussolini, Roma	800
Dr. Predescu Rion, Loco	100
Dr. Prof. N. Mețianu, Loco	400
Evdochia Pr. Tr. Vințilescu, Loco	200
Dr. D. Vasiliu, Loco	200
C. Pricope, Focșani	100
Gh. Păis, Loco	100
C. Stoia, Tg.-Jiu	400
Eleonora Cristea, Focșani	100
Adolf Lenz, Focșani	50
Irina Ionescu, Loco	200
Colonel Vasilescu-Lascar, Ilfov	100
Abatele Zavoral, Praga	800
Prof. Dimitrie Rusceac, Cernăuți	400
Ing. Iules de Muzzinski, Dâmbovița	200
Prof. Ion Biber, Galați	200
Ing. Cocorandu, Dâmbovița	100
Dr. Natalia Vasiliu, Botoșani	200
G. Puaux, ministru, Viena	600
Dr. Ana Culcer, Tg.-Jiu	100
Colonel Victorian, Tg.-	

Jiu	100
Anton Șufană, Tg.-Jiu	100
N. T. Băicoianu, Sibiu	100
Gh. Dragomirescu, Buzău	200
Luigi Simonelli, Tecuci	200
Jean Pantazi, Loco	100
Elena I. Vrăbiescu, Muscel	200
V. Ciubotaru, Loco	200
Oliva Maria, pictor, Loco	100
S. Veisman, Viena	200
Mihail Athias, Craiova	100
I. Niemirowski, Iași	100
Adolph von Kiel, consul Belgian	100
Cassa Diecesană Caransebeș	400
Maior Remus Popescu, Loco	100
Octavin Goga, Loco	100
Jiu	100
Dimitriu-Bărlad, Loco	100
C. Vulpe, Ploști	100
Agentia „Discom”, Tg.	

Primim :
Domnule Director,
Văd că ai un suflet foarte bun pentru acești nenorociți, surdo-muți după cât am constatat eu din gazetele ce mi le aduce acasă cât și copilul meu ce mi spune de ceia ce se petrece la școala de surdo-muți din Focșani. Cu onoare vă rog în numele unui cap de familie și tată de copil surdo mut ce îl am în școală la Focșani publicați și faceți întrebarea lui d. director Climescu unicul bătaș și avar, de ia și bucățița din gură acelor nenorociți, de ce nu dă rufăria la pat copilului căruia părinții ia adus când a internat copilul și pune niște zdrențe iar ce e bun ea el să facă zestre fetei lui. De ce n'a făcut astă iarnă foc la copii, și lemnele le dă peste gard la el acasă, noaptea.

De ce nu dă chitanță când părinții plătește taxa școlară? De ce nu face mai des baie la copii de are toți răile, le face câte o baie la două luni odată? De ce atelierile lucrează pentru ei și nu căpătesc copii de umblă ca niște cerșetori? De ce a dat peste gard la el acasă paravanele de scândură care despărțea clasele când institutul era la șc. normală?

De ce permite bucătăresei să facă mâncare aparte de ea carnea copiilor și mănâncă ea cu soțul ei. Pedagogul Stoica, al doilea bătaș pentru că și el este nepot și tot odată îi gătești și lui avaru de Climescu de s'a făcut cât el și soția ca doi malacii nesimțitori luând toată grăsimea pe deasupra și o pune la ei, iar celor nenorociți care te uii în obrazul lor le dă grăsime de ciomag, carne numai zgârciuri și oase picioare ca la pușcărie.

Dumnezeu va vedea și pe acei care își bat joc de acești nenorociți cât și de acei care aud văd și îl lasă să-și exerciteze meseria cât și misiunea de ghiogar și ciomagăș. Vă rog stimate d-le director D. Leorda să publicați aceasta în primul nr. Cu stimă și mulțumiri.

B. GH.

Duminică 5 Aprilie a. c. ora 11 dim. a avut loc concursul de machete pentru monumentul regelui Alexandru I al Iugoslaviei la Regimentul 2 Vânători de gardă No. 9.
Sculptorul V. Dimitriu-Leorda surdo-mut, a reușit al 3-lea la premiul instituit de Comisia juriului pentru ridicarea acestui monument marelui rege și vrednicului unificator al Iugoslaviei.

*

Duminică 5 Aprilie a. c. ora 11 dimineața a avut loc adunarea generală a „Cercului sportiv surdo-mut” de sub președinția de onoare a d-lui Eugen Cusin, în localul Soc. de surdo-muți.

După darea de seamă a activității și bilanțul general al celor 2 ani de activitate s'a procedat la alegerea noului comitet, după cum urmează:

D. Aristide Aliman președinte; Gh. Păis, secretar; Gh. Lăcătuș, casier; Er. Săvescu, Tudor Grecu, Ariside Blank, Dumitru Cangea, Mircea Fotea consilieri.

*

Societatea surdo-muților de sub înaltul patronaj al M. S. Regina Maria, în dorința de a stimula pe surdo-muți pe de o parte și a-i face cunoscuți publicului românesc, — care nu-i cunoaște, — pe de o parte, a luat inițiativa deschiderii unei expoziții colective între artiștii surdo-muți.

Prima expoziție a fost inaugurată Duminică 3 Mai c. ora 11 dim. în prezența Doamnei de onoare Simona Lahovary care a reprezentat pe M. S. Regina Maria.

*

Noul sediu al Societății de surdo-muți este în Str. Fonteriei No. 12 lângă monumentul Pompierilor din fața Arsenalului Armatei.

Răspândiți ziarul

„Răsăritul nostru”

în cercul cunoștințelor D-vs. Abonamentul este de lei 100 pe an pe hârtie velină

:- Redacția și Administrația :-

Calea 15 Septembrie No. 8 BUCUREȘTI 6

PIAZA REA

— Urmare din pag. 1-a —

Bunica le deschise ușa și când îl văzu pe bunic găfâind și alb la față ca peretele, îl întrebă ce are.

Bunicul nu fu în stare să scoată o vorbă. Sora îi povesti, că au văzut o doamnă, îmbrăcată în negru, cu ochii ca tăciunii aprinși, ce se plimba în crucile drumului, în apropierea casei lui Ramascan.

Bunica auzind aceasta, începu să-l zgâlțâie pe bunic, strigându-l pe nume. El stropi cu apă, dar tot nu putu să scoată o vorbă dela el.

Atunci Bunica plângând, sculă pe toți ai casei și trimise după medic și după două babe ce știa să descante.

Medicul veni în grabă și îi spuse bunicăi că limba bunicului a înlemnit din cauza spaimii, dar își va reveni. Babele începură să-l descante pe bu-

nic până înspre ziuă când își veni în fire.

De cum i se făcu mai bine el povesti totul ce văzuse.

Babele și cu bunica își făcură cruce, scuipându-și în sân. Apoi una din ele zise:

Doamna Gheorghe! — ceia ce ai văzut neata, nu e semn bun. Să ști că are să se întâmple ceva în casa matală. Să fiți cu mare băgare de seamă. Și... dreptate avuse bătrâna în cele ce spuse. Mari și grave lucruri s'au petrecut în casa noastră, de când văzuse bunicul și sora mea cea arătare.

O lună după aceasta, muri bunica mea. În același lună muri un frate al meu în vârstă de 3 ani. După două luni, surzii complet sora mea Silvia. Iar tot în decursul celei de a doua luni, își frânse bunicul un picior.

Patru luni mai târziu, pe locul unde au văzut bunicul și sora cea arătare, s'a comis un omor în modul următor:

În partea dreaptă a drumului, chiar unde se forma întărea ambelor străzi, făcând crucile drumului, se afla o casă frumoasă, ce aparține unui armean cu bună stare, pe care îl chema Ramașcan. El avea mai mulți copii, printre cari și o fată de 14 ani.

Pe vremea aceia, Turcii din Asia-Mică s'au răscolit contra Armenilor, măcelărind mare parte din ei. Cej cari au scăpat cu viață s'au împrăștiat în toată lumea. Comunitatea armenilor din orașul meu a luat pe seama ei vreo douăzeci de băieți din cei refugiați din Asia-Mică ce să-i crească și să-i dea la școală. Comunitatea neavând un internat, i-a dat pe băieți la diferite gazde.

Atunci și părinții mei au adoptat doi din acești copii rășleți, crescându-i pe seama lor. Pe unul din ei îl chema Onic, iar pe celălalt Ohanes Mardi-

Pe drept cuvânt că societatea, între celelalte preocupări, a dat o atențiune deosebită pentru surdo-muți. Aceasta a trage după sine toată simpatia și vecunostința oamenilor vi-tregiți de auz.

În unele preocupări chiar s'a isbit să se aducă servicii mari surdo-muților, izbutindu-se ca mulți dintre ei să-și recăpete glasul și auzul. Nici una, până azi, n'a adus însă posibilitatea de a se normaliza cât mai mulți surdo-muți.

Cu aparatul inventat anul acesta de către savantul american și marele umanitarist Lieber din New-York, care reușește să facă aproape pe toți surdo-muții să auză, se crede că, împotriva oricărui capriciu al naturii, în viitor nu vom mai avea surdo-muți.

Leiber, conducându-se după principiul caracteristic al transmisiunii undelor sonore la pești, care n'au labirint și toțuși au un auz foarte fin, a izbutit să transmită prin os-

ciarele urechilor, cu un aparat amplificator și cu ajutorul unei pile electrice de câți va volți, sunetele, făcând astfel pe surdo-muți să auză ca și normalii.

Cu ajutorul acestui aparat se poate transmite surdo-muților și muzica, făcându-i astfel să simtă și ei farmecul melodilor frumoase.

Luna trecută, aparatul a fost experimentat și în Franța cu un succes neașteptat.

S'a reușit ca 85 la sută dintre surdo-muți să auză a astfel:

45% aud și vocea omenească și orice;

40% aud numai muzica.

În fața acestui succes uimitor, noi surdo-muți, care ne vom vedea în curând în rândul celorlalți, cu posibilitatea de a auzi, îmbrățișăm cu bucuria omului salvat dela moarte pe acela care ne aduce binele și ne închinăm înaintea lui ca în fața unui sfânt.

H AZ U R I

DIN NEAUZITE

spună, unde stă sufletul?

La o școală mixtă din provincie, vine într-o zi o ceată de pedagogi să facă o cercetare psihologică.

Având în program și analiza sentimentului național, un tânăr mai cu experiență, ia cuvântul la clasa patra și începe să examineze prin întrebări, în fața celorlalți:

— Copii, care știe dintre voi să-mi spue, ce este ăla suflet?

— Suflet...? Sufletul este suflet. Răspunseră câțiva elevi, fără să poată da o definiție precisă.

Văzând tânărul că a încercat-o, ca s'o dregă, pune o nouă întrebare:

— Bine, bine, să zicem așa. Dar care știe dintre voi să-mi

— Sufletul? Sufletul stă în burtă, zise unul.

— Sufletul stă în piept, răspunse un altul.

În timp ce elevii se grăbeau să dea care mai de care răspunsuri evazive, o fetiță, ridică mereu mâna, nerăbdătoare să spună ea.

— Spune tu fetițo, îi zise un alt asistent, vrând să afle ce va spune ea.

— Sufletul stă în sân la doamna dela clasa doua, răspunse fetița prompt, ca și când i-ar fi văzut acolo.

— Cum așa? Numai doamna dela clasa doua are suflet, de spui tu așa? O întrebă curioasă o domnișoară din ceata cercetătorilor.

— Eee! Să vă spui de ce are doamna dela clasa doua sufletul în sân?

Azi dimineață, când veni la școală, era ușa cancelariei puțin deschisă, și văzui acolo pe domnu nostru cu mâna în sân la doamna și zicea: „Sufletul meu!”

Ce s'a petrecut după această istorioară, vă închipuiți toți, iar cât privește sentimentul, cel național a fost lăsat battă. În schimb a fost analizat celălalt, ca să se conformeze preceptelor pedagogiei.

Aurelian Popovici

Redactor responsabil V. D. LEORDA